

בגדים, ולפרוץ לדירה בלילה. לקחת איתנו מגורי תייל ולגזור את אחד הסורגים ליד הדלת, משם לעבור לחדרי-הילדים בקומה הראשונה, לקשור אותם ולסתום להם את הפה בתחבושות ופלט"ט טרים. גם לפעולה זו לקחנו את שני האקדחים שלי. אחד קניתי בהזדמנות ממישהו בחולון, להגיי נה עצמית וגם לשם שוד.

באותו יום אחרי הצהריים קנינו יחד את הפלסטרים. את התחבושות פּיץ' הביא מהבית. אני הבאתי מדי צה"ל וכובעים, כי אני הייתי בצבא והם לא, ולכן היה לי קל לספק מדים. בין הציוד הגורות הצבאיות שהבאתי היתה אחת של אחי, שהוא כתב עליה "לחופש אין מחיר". היא היתה ישנה, ואני ביקשתי מאימי שתהי פוץ אותה לצד שני שני שלא יראו את הכתובת הזו.

מונית

לבית-דגון

היה רעש גדול ומהומה, ולא יכולתי להבחין מה עושה כל אחד. אבל הבנתי שההורים יתעוררו ולא נוכל להמשיך. לרגע לא ראיתי את חברי בחדר והחלטתי להסתלק. פגשתי אותם במסדרון ויצאנו יחד מהבית. ארבע שנים לאוטו ונסענו במהירות. ארבע שנים חמש דקות היינו בכביש גאה. אבל אחרי איזה זמן התחילה המכונית להיבלם. המהירות שלה ירדה מ-140 קמ"ש ל-120 ואחר כך ל-80 ולבסוף נעצרה לגמרי ליד הספארי. לא יכלנו להתניע אותה שנית, ויצאנו ממנה. היה כבר כמעט אור יום. זה כבר היה ארבע בבוקר. פשטנו מהר את המדים שהיו מעל לבגדים הרגילים שלנו, זרקנו הכל מעבר לגדר הספארי, קברנו את האקדחים ליד הגדר. ואחר כך רצנו לכיוון הטרימפיאדה. שם התחבאו משה ופיץ' ואני עצרתי מונית ש"הגיעה, ואספתי גם אותם. נסענו לבית-דגון, ושם עצרנו ליד הדור אר. הלכתי הביתה, הערתי את אמי ולקחתי ממנה כסף. שילמתי

בערב, בערך בשעה אחת-עשרה, יצאנו לחפש מכונית ב.מ.וו. בסביבות תל-אביב. אני נשארתי במכונית שלנו, הם ירדו לגנוב את המכונית. ראיתי אותם זורקים מיסמכים מהמכונית והתחלתי לנוסע. היינו צריכים עוד להישיג מגורי תייל, ונסענו למחסן ליד ראשון-לציון, שם גנבנו את המיספריים וכיוון שהיו שם גם דליים חדשים מסודרים, לקחנו גם אותם בדרך.

הילדים

השתוללו

הגענו לבית בערך בשעה 3.45. גזרנו בלי בעיה את הסורג מצד שמאל, ליד הדלת. החלון היה פתוח. נכנסתי ופתחתי את הדלת. היה לי אקדח ופנס, ועשיתי סיור במסדרון. ראיתי כי הכל בסדר, היה שקט וכולם ישנו. קודם כל ניתקתי את הטלפון, ואז נכנסתי לחדר והארתי בפנס על המיטה. ראיתי ששוכב שם ילד, ורציתי לראות אם הוא קטן או גדול. הוא היה די קטן והערתי אותו. ניסיתי להרגיע אותו, שה-

..כך הערתי אותו!
 מוסר עד המזינה שנכנס לחדרי-הילדים, העיר את הצעיר שבהם, וניסה

להרגיעו לבל יצעק. אחיו הגדול, שהובא לחדר שליידו הפורץ השני, החל לצעוק ולהקיש רעש. השודדים מיהרו לעזוב את הבית מחשש שההורים יתעוררו.

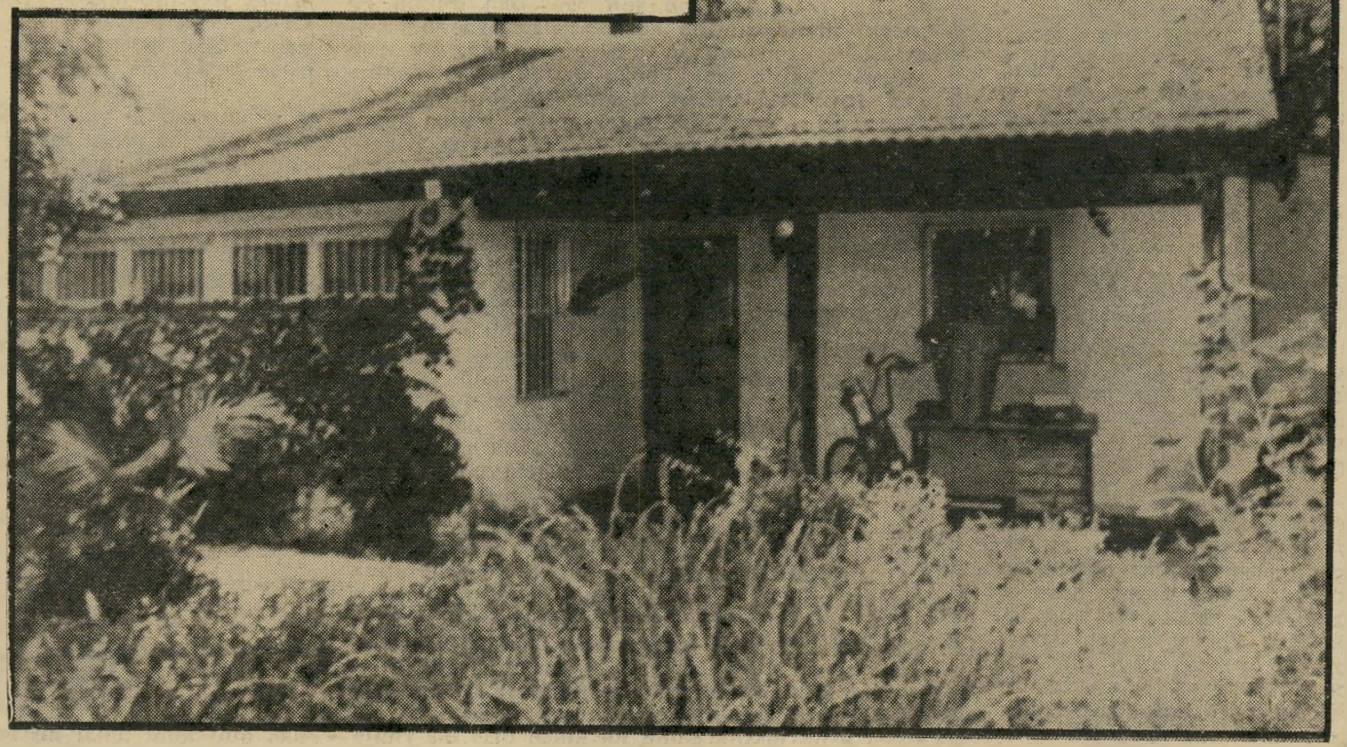
200 לירות לנהג-המונית, ואז נפרדנו.

„מצטער שהכינו“

לפגשנו שנית בערך בשלוש אחר הצהריים. והם אמרו לי שצריך לחזור למקום ולקחת את הנשק. ראינו שאין שם אף אחד, גם מכונית ה.ב.מ.וו. כבר לא היתה, ולקחנו את הנשק.

שמעתי שמה ופיץ' נעצרו אחר רי זמן מה בעניין הזה. אבל אותי לא עצרו. הייתי חופשי עוד כחודש אחרים שהם נעצרו, אבל כמעט כל האנשים בבית-דגון ידעו שהייתי שותף שלהם בשוד. אני לא סיפרתי זאת לאיש ולכן הבנתי שיש דיברו, וראיתי את עצמי חופשי מההסכמה לשתיקה. נעצרתי כמה ימים לפני שהייתי צריך להשתחרר מצה"ל. בערך בתחילת ספטמבר. והשוטרים אמרו לי שמה הולך להיות לעד מדינה, ואז החלטתי לדבר. הציעו לי לחתום הסכם ולא היתה לי ברירה, אז חתמתי. אם אני לא הייתי חרוטם או משה היה מייד קופץ. אני לא מצטער על השוד, אבל אני מצטער שהרבענו לילדים, זה לא היה צריך לקרות.

משום מה חשב העד כי בעל-הבית לא יעז להתלונן במישטרה. עד המדינה, שהיה באותה עת חייל בשלוח סריר, היה זקוק לכסף על מנת לקנות סמים, שאותם מכר ברמת-השרון ואף השתמש בהם בעצמו.

ביתו של פילץ
 ברמת-השרון היונה מטרה לנסינות פריצה חוזרים ונשנים. מידע שנמסר לעד-המדינה שיכנע אותו כי בכספת שבבית נמצא מטבע זר בסכומי עתק.